

PREZES
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW
TOMASZ CHRÓSTNY

Warszawa, 23 kwietnia 2020 r.

DIH-2.709.7.2020.PL

DECYZJA DIH-2 Nr 43/2020

Na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 ustawy z 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2020 r., poz. 256), zwanego dalej: Kpa, art. 35a pkt 9 lit. a, art. 35c ust. 5 pkt 1, ustawy z 25 sierpnia 2006 r. o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw (j.t. Dz. U. z 2019 r., poz. 660, z późn. zm.) w związku z art. 5 ust. 2 ustawy z 15 grudnia 2000 r. o Inspekcji Handlowej (j.t. Dz. U. z 2019 r., poz. 1668, z późn. zm.)

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów

po rozpatrzeniu odwołania z 14 stycznia 2020 r., złożonego przez przedsiębiorcę Pana M[...] S[...] Dz[...] prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą M[...] S[...] Dz[...] Firma Handlowo Usługowa, Hordzieżka [...] (dalej zwanego: Stroną, Przedsiębiorcą), od decyzji nr PU-13/2019 Lubelskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej z 23 grudnia 2019 r., wymierzającej ww. przedsiębiorcy karę pieniężną w wysokości 10 000,00 zł z tytułu nieprzestrzegania obowiązku, o którym mowa w art. 6c ust. 1 ustawy z dnia 25 sierpnia 2006 r. o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw (j.t. Dz. U. z 2019 r., poz. 660, z późn. zm.), zwanej dalej ustawą o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw, za to, że w momencie wprowadzania do obrotu paliw stałych, o których mowa w art. 2 ust. 1 pkt 4a lit. a i b ww. ustawy, nie wystawiał dokumentu potwierdzającego spełnienie przez paliwo stałe wymagań jakościowych określonych w rozporządzeniu Ministra Energii z dnia 27 września 2018 r. w sprawie wymagań jakościowych dla paliw stałych (Dz. U. z 2018 r., poz. 1890), zwanego dalej świadectwem jakości,

postanawia

utrzymać zaskarżoną decyzję w mocy.

UZASADNIENIE

Przy piśmie z 17 stycznia 2020 r. Lubelski Wojewódzki Inspektor Inspekcji Handlowej przekazał Prezesowi Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów odwołanie złożone przez przedsiębiorcę Pana M[...] S[...] Dz[...] prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą M[...] S[...] Dz[...] Firma Handlowo Usługowa w miejscowości Hordzieżka wraz z aktami sprawy PU.8361.312.2019.

Inspektorzy reprezentujący Lubelskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej 29 października 2019 r. działając na podstawie i w zakresie upoważnienia z dnia 28 października 2019 r. nr LU-635/2019, przeprowadzili kontrolę w należącym do Strony składzie węgla przy ul. [...], Adamów. Czynności zostały przeprowadzone w obecności kontrolowanego Przedsiębiorcy, któremu okazano legitymacje służbowe oraz doręczono za pokwitowaniem upoważnienie do przeprowadzenia kontroli nr LU-635/2019 wraz z pouczeniem o prawach i obowiązkach kontrolowanego przedsiębiorcy. Przeprowadzona kontrola dotyczyła paliw stałych przeznaczonych do użycia w gospodarstwach domowych lub instalacjach spalania o nominalnej mocy cieplnej poniżej 1 MW, o których mowa w art. 1 ust. 2 pkt 1 i 2 ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw i obejmował swoim zakresem m. in. przestrzeganie obowiązku wystawiania świadectwa jakości paliwa stałego i zakazu wprowadzania do obrotu niektórych rodzajów paliw stałych. W toku kontroli przeprowadzonej 29 października 2019 r. za protokołem pobrania próbek paliwa stałego nr 000013 ze zwału pobrano do badań laboratoryjnych próbkę paliwa stałego i próbkę kontrolną paliwa stałego tj. węgla kamiennego w sortymencie kostka. Zgodnie z art. 16 ust. 5 ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw od Przedsiębiorcy zażądano udostępnienia dokumentów dotyczących pochodzenia i jakości paliwa stałego, które zostało pobrane do badań. Kontrolowany Przedsiębiorca okazał faktury VAT o numerach:

- 1) 433/2019 z 12 kwietnia 2019 r.,
- 2) 476/2019 z 18 kwietnia 2019 r.,
- 3) 483/2019 z 24 kwietnia 2019 r.,
- 4) 498/2019 z 26 kwietnia 2019 r.,
- 5) 505/2019 z 29 kwietnia 2019 r.

za zakup węgla kamiennego w sortymencie kostka oraz otrzymane od dostawcy certyfikaty jakości:

- 1) CJ/60/Ko/921175 z dnia 25 kwietnia 2019 r. wystawiony przez kopalnię Mysłowice-Wesoła,
- 2) CJ/61/Ko/919520 z dnia 23 kwietnia 2019 r. wystawiony przez kopalnię Wujek.

Przedsiębiorca nie okazał świadectw jakości dla wprowadzanych do obrotu w dniu 29 października 2019 r. paliw stałych. Strona oświadczyła, że w dniu 25 września 2019 r. za fakturą VAT nr 64/2019 sprzedała przeznaczony do użycia w gospodarstwach domowych lub instalacjach spalania o nominalnej mocy cieplnej poniżej 1 MW węgiel kamienny w sortymencie kostka, nie wystawiając świadectwa jakości. Ponadto Przedsiębiorca poinformował, że sprzedaż udokumentowana paragonem, prowadzona jest elektronicznie i nie określa rodzaju sortymentu sprzedanego paliwa, a jedynie kwotę sprzedaży.

Niewystawienie świadectwa jakości dla paliwa stałego stanowi naruszenie obowiązku określonego w art. 6c ust. 1 ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw, zgodnie z którym przedsiębiorca w momencie wprowadzania do obrotu paliwa stałego, przeznaczonego do użycia w gospodarstwach domowych lub w instalacjach spalania o nominalnej mocy cieplnej poniżej 1 MW, o którym mowa w art. 2 ust. 1 pkt 4a lit. a i b, wystawia dokument potwierdzający spełnienie przez paliwo stałe wymagań jakościowych określonych w przepisach wydanych na podstawie art. 3a ust. 2, zwany dalej „świadectwem jakości”. Strona zeznała do protokołu, że nie wystawiała świadectw jakości dla paliw stałych wprowadzanych do obrotu od dnia 5 listopada 2018 r., ponieważ nie wiedziała o tym

obowiązku, oraz że przekazywała klientom certyfikaty jakości wystawione przez producentów paliw stałych. Przedsiębiorca pouczony przez inspektorów reprezentujących Lubelskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej o obowiązku wynikającym z art. 6c ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw oświadczył, że od dnia 29 października 2019 r. będzie wystawiał świadectwa jakości dla wprowadzanych do obrotu paliw stałych przeznaczonych do użycia w gospodarstwach domowych lub instalacjach spalania o nominalnej mocy cieplnej poniżej 1 MW. Zgodnie z oświadczeniem Strony w momencie rozpoczęcia kontroli na składzie znajdowały się następujące sortymenty węgla kamiennego:

- 1) Kostka (zwał nr 1) w ilości 20 ton, cena sprzedaży 990 zł/tonę, o wartości 19.800,00 zł,
- 2) Kostka (zwał nr 2) w ilości 51 ton, cena sprzedaży 900 zł/tonę, o wartości 49.500,00 zł,
- 3) Orzech I w ilości 20 ton, cena sprzedaży 900 zł/tonę, o wartości 18.000,00 zł,
- 4) Ekogroszek w ilości 10 ton, cena sprzedaży 805 zł/tonę, o wartości 8.050,00 zł,
- 5) Miał w ilości 8 ton, cena sprzedaży 600 zł/tonę, o wartości 4.800,00 zł.

Łączna wartość paliw stałych wprowadzanych do obrotu w momencie rozpoczęcia kontroli wynosiła [...]zł. Ponadto Przedsiębiorca oświadczył, że nie wprowadza do obrotu paliw stałych objętych zakazem, o którym mowa w art. 7 ust. 7a ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw.

Ustalenia oraz informacje o przepisach prawa, zostały zawarte w protokole kontroli z dnia 29 października 2019 r. nr akt kontroli PU.8361.312.2019, podpisanym przez Stronę bez uwag. W treści protokołu kontrolowany Przedsiębiorca został poinformowany, iż na podstawie art. 20 ust. 2 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. (t. j. Dz. U. z 2019 r., poz. 1668, z późn. zm.) może zgłosić uwagi bezpośrednio do protokołu bądź wnieść je na piśmie do wojewódzkiego inspektora Inspekcji Handlowej w ciągu 7 dni od dnia podpisania protokołu. Protokół został podpisany bez uwag. Przedsiębiorca nie skorzystał z możliwości zgłoszenia uwag do protokołu kontroli na piśmie.

Pismem z 22 listopada 2019 r. Lubelski Wojewódzki Inspektor Inspekcji Handlowej zawiadomił Stronę o wszczęciu postępowania administracyjnego w sprawie wymierzenia w drodze decyzji kary pieniężnej z tytułu niewystawiania świadectw jakości dla paliw stałych, co narusza art. 6c ust. 1 ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw oraz pouczył Stronę o prawie do czynnego udziału w każdym stadium postępowania administracyjnego, tj. m.in. składania wyjaśnień i wniosków dowodowych, przeglądania akt sprawy oraz sporządzania z nich notatek i odpisów. Przedsiębiorcę wezwano do przedstawienia informacji o wartości paliw stałych wprowadzonych do obrotu w roku 2018 poprzedzającym rok kontroli.

Postanowieniem z dnia 3 grudnia 2019 r. nr PU-16/2019 Lubelski Wojewódzki Inspektor Inspekcji Handlowej zaliczył w poczet materiału dowodowego następujące dokumenty:

- 1) Protokół kontroli nr PU.8361.312.2019 z dnia 29 października 2019 r.
- 2) Protokół przesłuchania strony z dnia 29 października 2019 r.
- 3) Protokół pobrania próbek paliwa stałego nr 000013 z dnia 29 października 2019 r.
- 4) Oświadczenie przedsiębiorcy dotyczące rodzaju paliw stałych oferowanych do sprzedaży w kontrolowanej jednostce w dniu 29 października 2019 r.

- 5) Oświadczenie przedsiębiorcy o sprzedaży paliwa stałego z przeznaczeniem do użycia dla gospodarstw domowych lub instalacji spalania o mocy cieplnej mniejszej niż 1 MW.
- 6) Oświadczenie przedsiębiorcy dotyczące pobrania próbek węgla kamiennego kostka z dnia 29 października 2019 r.
- 7) Oświadczenie dotyczące kategorii przedsiębiorcy z dnia 29 października 2019 r.
- 8) Sprawozdanie z badań próbki węgla kostka z dnia 7 listopada 2019 r.

Pismem z dnia 9 grudnia 2019 r. Lubelski Wojewódzki Inspektor Inspekcji Handlowej zawiadomił Stronę, że na podstawie art. 10 § 1 Kpa, przed wydaniem decyzji przysługuje jej prawo zapoznania się z aktami sprawy oraz wypowiedzenia się, co do zebranych dowodów.

W piśmie z dnia 16 grudnia 2019 r. zatytułowanym wyjaśnienia w toku postępowania administracyjnego Strona poinformowała Lubelskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej, że wartość paliw stałych wprowadzonych do obrotu w roku 2018, poprzedzającym rok kontroli wynosiła [...]zł (brutto). Ponadto Przedsiębiorca wskazał ponownie, że brak wystawiania świadectw jakości w okresie od 5 listopada 2018 r. do 29 października 2019 r. wynikał z braku wiedzy o przepisach nakładających na przedsiębiorców ten obowiązek. Strona zwróciła się z prośbą o uwzględnienie przy ustalaniu zasadności wymierzenia kary pieniężnej, ewentualnie przy ustalaniu jej wysokości faktu, iż jest jednoosobowym przedsiębiorcą prowadzącym działalność ograniczoną terytorialnie do obszaru gminy, w której prowadzona jest działalność. Przedsiębiorca poinformował, że nie zatrudnia prawnika oraz, że sam nie posiada takiego wykształcenia, a nie było prowadzonej żadnej akcji uświadamiającej w zakresie wprowadzenia obowiązku wydawania przez przedsiębiorców wprowadzających do obrotu paliwa stałe świadectw jakości.

Lubelski Wojewódzki Inspektor Inspekcji Handlowej w dniu 23 grudnia 2019 r. wydał decyzję Nr PU-13/2019 wymierzającą Stronie karę pieniężną w wysokości 10.000,00 zł z tytułu niewykonania obowiązków, o którym mowa w art. 6c ust. 1 ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw z uwagi na to, że przedsiębiorca w momencie wprowadzania do obrotu paliwa stałego, nie wystawiał dokumentu potwierdzającego spełnienie przez paliwo stałe wymagań jakościowych określonych w przepisach prawa i przekazywał kupującemu jedynie poświadczony za zgodność z oryginałem świadectwo jakości węgla otrzymane od dostawcy. Decyzja ta została doręczona Stronie 31 grudnia 2019 r.

Strona pismem z dnia 14 stycznia 2020 r. odwołała się od decyzji Lubelskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej z 23 grudnia 2019 r., Nr PU-13/2019 i wniosła o uchylenie zaskarżonej decyzji w całości i orzeczenie, co do istoty sprawy poprzez odstąpienie od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej i przestanie na pouczeniu.

Zaskarżonej decyzji Strona zarzuciła decyzji naruszenie:

- 1) przepisów prawa materialnego tj. art. 35a pkt 9 lit. a w zw. z art. 35c ust. 5 pkt 1 ustawy z dnia 25 sierpnia 2006 r. o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw (j.t. Dz. U. z 2019 r., poz. 660, z późn. zm.), poprzez jego błędną wykładnię polegającą na przyjęciu, że obowiązek przedsiębiorcy wydawania świadectwa jakości nabywcom paliwa stałego, w sytuacji w której przedsiębiorca, wprowadzający do obrotu paliwo stałe, które nie podlegało mieszaniu ani konfekcjonowaniu przez tego przedsiębiorcę, przez co dane dotyczące tego paliwa stałego zawarte w świadectwie wystawionym przez producenta paliwa stałego lub jego dostawcę, którego kopię przedsiębiorca

wydaje nabywcom paliwa stałego, nie uległy zmianie, prowadzi do istotnego naruszenia interesów konsumentów;

- 2) przepisów postępowania administracyjnego tj. art. 189f § 1 pkt 1 Kpa poprzez jego niezastosowanie w przedmiotowej sprawie, mimo zaistnienia przesłanek do odstąpienia od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej, czyli znikomości wagi naruszenia obowiązku wydawania przez przedsiębiorcę świadectwa jakości paliwa stałego wobec braku istotnego naruszenia interesów konsumentów oraz zaniechania przez przedsiębiorcę naruszania powyższego obowiązku.

W uzasadnieniu odwołania Strona w pierwszej kolejności argumentuje, że jej zdaniem celem obowiązku określonego w art. 6c ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw, czyli wystawiania przez przedsiębiorcę w momencie wprowadzania do obrotu paliwa stałego dokumentu potwierdzającego spełnienie przez to paliwo wymagań jakościowych określonych w odrębnych przepisach, jest zapewnienie nabywcom możliwości zweryfikowania czy nabywane paliwo stałe spełnia normy przewidziane przez prawo. Przedsiębiorca jest, zatem zobowiązany wystawić świadectwo jakości paliwa stałego w momencie dokonywania każdorazowej sprzedaży tego paliwa określając jego parametry, tak aby nabywca mógł skontrolować jakość nabywanego towaru.

Następnie Strona wskazuje, że jak wynika z wyjaśnień zamieszczonych na oficjalnej stronie rządowej (<https://www.gov.pl/web/aktywa-panstwowe/najczestsze-pytania-i-odpowiedzi>), jeżeli pośrednik (przedsiębiorca) sprzedaje paliwo stałe bez dokonywania zmian jego jakości, a zatem bez przeprowadzania jego mieszania lub konfekcjonowania, wystawia świadectwo jakości, z tym że w takim przypadku może posiłkować się kopią świadectwa wystawionego przez producenta paliwa przy wskazywaniu wartości parametrów paliwa stałego. Ustawa nie wprowadza obowiązku wykonywania badania jakości paliwa stałego przez przedsiębiorcę w momencie wprowadzania paliwa stałego do obrotu. Ustawa, jak wskazano powyżej, wprowadza obowiązek wystawienia świadectwa jakości, które umożliwi nabywcy zweryfikowanie spełniania norm jakości. Tym samym, zdaniem Strony, z punktu widzenia nabywcy – konsumenta i ochrony jego istotnych interesów, znaczenie ma sam fakt przekazania dokumentu określającego parametry nabywanego paliwa stałego, a nie nazwa tego dokumentu czy wystawca tego dokumentu, w sytuacji, w której nabywca – konsument, nabywa paliwo stałe, które nie zostało w żaden sposób przetworzone przez przedsiębiorcę wprowadzającego to paliwo stałe do obrotu.

Trzecim argumentem podniesionym przez Stronę w odwołaniu jest fakt, że przekazywała wszystkim nabywcom, w tym konsumentom, certyfikaty jakości paliwa stałego otrzymane od dostawcy tego paliwa. Skoro zaś nie dokonywała ona żadnych zmian w dostarczonym do sprzedaży paliwie stałym, to parametry paliwa stałego stwierdzone w otrzymanym od dostawcy certyfikacie nie uległy zmianie. A zatem wydawanie przez Stronę każdorazowemu nabywcy kopii takiego certyfikatu zapewniało realizację celu obowiązku przewidzianego w art. 6c ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw, czyli umożliwiało nabywcom paliwa stałego zweryfikowanie spełniania przez to paliwo stałe parametrów jakości określonych przepisami prawa. Przedsiębiorca wskazuje również, że wprowadzane przez niego do obrotu paliwo stałe spełniało wymagania jakościowe przewidziane przepisami prawa, co zostało potwierdzone przeprowadzonymi

badaniami laboratoryjnymi próbek węgla kamiennego w sortymencie kostka pobranych w trakcie kontroli.

Zdaniem Strony wobec faktu zapewnienia możliwości zweryfikowania przez każdego nabywcę paliwa stałego spełniania parametrów określonych przez przepisy prawa, nie można twierdzić, aby doszło do naruszenia w sposób istotny interesów konsumentów. Ponadto Strona wskazuje, że bezpośrednio po zakończeniu kontroli, zaprzestała naruszania prawa, bowiem od tej daty wydaje świadectwa jakości paliwa stałego przy każdej sprzedaży. Tym samym zdaniem Strony wystąpiły przesłanki określone w art. 189f § 1 pkt 1 Kpa obligujące organ do odstąpienia od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej i poprzestanie na pouczeniu, czyli znikomość wagi naruszenia przez przedsiębiorcę obowiązku wynikającego z art. 6c ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw wobec umożliwienia przez przedsiębiorcę osiągnięcia celu, jaki zapewnia ten obowiązek oraz zaprzestania przez przedsiębiorcę naruszania ww. obowiązku.

Dodatkowo Strona wskazała, że jej zdaniem znikomość wagi naruszenia, o której mowa w art. 189f § 1 pkt 1 Kpa należy oceniać pod kątem przesłanek określonych w art. 189d Kpa, które organ uwzględnia przy wymierzaniu administracyjnej kary pieniężnej i poprzestanie na pouczeniu. Jak wskazano powyżej, waga i okoliczności naruszenia art. 6c ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw nie zagrażały celowi, który obowiązek ten ma realizować, przez co wyjątkowo ważny interes konsumentów ani ważny interes publiczny nie zostały zagrożone. Strona przyznaje, że nie wykonywała obowiązku ciążącego na niej na podstawie art. 6c ww. ustawy, jednakże miało to miejsce przez okres niespełna roku. Dodatkowo Przedsiębiorca wskazał, że w tym okresie wprowadził do obrotu stosunkowo niewielką ilość paliwa stałego o łącznej wartości [...] zł brutto, oraz że w okresie poprzedzającym kontrolę nie naruszał obowiązków związanych z wprowadzeniem do obrotu paliwa stałego i nigdy wcześniej nie był karany za naruszenie tego obowiązku.

Brak wystawiania świadectw jakości paliwa stałego w kontrolowanym okresie wynikał jedynie z braku wiedzy, a nie ze świadomego zamiaru. Może to wskazywać na przyczynienie się przedsiębiorcy do naruszenia prawa, jednak stopień tego przyczynienia nie może zostać uznany za istotny, zwłaszcza, że cel obowiązku, o którym mowa w art. 6c ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw został w rzeczywistości osiągnięty.

Zdaniem Strony wydając nabywcom paliwa stałego certyfikat jakości wystawiony przez dostawcę tego paliwa, doprowadził do uniknięcia skutków, jakie wywołuje nieprzekazywanie nabywcom świadectwa jakości paliwa stałego. Przy tym niewykonywanie obowiązku, o którym mowa w art. 6c ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw wystawionego bezpośrednio przez przedsiębiorcę nie doprowadziło do powstania jakichkolwiek korzyści po stronie przedsiębiorcy i nie skutkowało uniknięciem przez niego jakiegokolwiek straty.

Odnosząc się do sytuacji osobistej Strona wskazuje, że jest jednoosobowym przedsiębiorcą prowadzącym działalność ograniczoną terytorialnie wyłącznie do regionu gminy, w której działalność jest prowadzona. Ponadto wskazuje, że nie zatrudnia prawnika, nie posiada wykształcenia prawniczego, stąd też brak wypełniania obowiązku wydawania świadectwa jakości paliwa stałego.

Zdaniem Strony uwzględniając przytoczone powyżej okoliczności należy uznać, iż wszystkie przesłanki przewidziane w art. 189d pkt 1 do 7 Kpa, które organ bierze pod rozwagę przy wymierzaniu administracyjnej kary pieniężnej, wskazują na znikomość wagi naruszonego przez nią obowiązku, co z kolei obliguje organ do odstąpienia od wymierzenia administracyjnej kary pieniężnej i poprzestanie na pouczeniu.

Pismem z dnia 5 lutego 2020 r. Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, zgodnie z art. 10 § 1 Kpa, poinformował Stronę o prawie wypowiedzenia się, co do zebranych dowodów i materiałów oraz żądań zgłoszonych w trakcie postępowania, składania wniosków dowodowych, a także do zapoznania się ze zgromadzonymi aktami sprawy w siedzibie Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów. Pismo zostało doręczone 10 lutego 2020 r. Strona nie skorzystała z przysługującego jej prawa.

Postanowieniem z 21 lutego 2020 r. organ zmienił termin rozpatrzenia sprawy i wskazał Stronie, że rozpatrzenie sprawy nastąpi do dnia 21 marca 2020 r. Pismo zostało doręczone w dniu 9 marca 2020 r.

Postanowieniem z 23 marca 2020 r. organ zmienił termin rozpatrzenia sprawy i wskazał Stronie, że rozpatrzenie sprawy nastąpi do dnia 21 kwietnia 2020 r.

Rozpoznając odwołanie, Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił i stwierdził:

Istotą postępowania odwoławczego jest ponowne rozpoznanie i rozstrzygnięcie tożsamej przedmiotowo i podmiotowo sprawy administracyjnej w granicach wyznaczonych rozstrzygnięciem decyzji organu pierwszej instancji. W toku postępowania organ odwoławczy dokonuje oceny, czy odwołanie strony jest uzasadnione oraz sprawdza, czy wydana decyzja była prawidłowa.

Po przeanalizowaniu akt sprawy Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów wyczerpująco zbadał wszystkie istotne okoliczności faktyczne związane ze sprawą oraz zapoznał się z dowodami służącymi ustaleniu stanu faktycznego zgodnie z zasadami prawdy obiektywnej, dokonując przy tym wszechstronnej oceny materiału dowodowego.

Na wstępie należy zauważyć, iż zgodnie z art. 6c ust. 1 ustawy z dnia 25 sierpnia 2006 r. o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw (j.t. Dz. U. z 2019 r., poz. 660, z późn zm.), dalej zwanej: ustawą o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw, przedsiębiorca w momencie wprowadzania do obrotu paliwa stałego przeznaczonego dla gospodarstw domowych oraz do spalania w instalacjach o nominalnej mocy cieplnej mniejszej niż 1MW, o którym mowa w art. 2 ust. 1 pkt 4a lit. a i b, wystawia dokument potwierdzający spełnienie przez paliwo stałe wymagań jakościowych określonych w przepisach wydanych na podstawie art. 3a ust. 2 ww. ustawy, zwany „świadectwem jakości”. Za paliwa stałe w myśl art. 2 ust. 1 pkt 4a lit. a, b ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw uznaje się m.in.: węgiel kamienny, brykiety lub pelety zawierające co najmniej 85% węgla kamiennego oraz produkty w postaci stałej otrzymywane w procesie przeróbki termicznej węgla kamiennego lub węgla brunatnego przeznaczone do spalania. Kopię świadectwa jakości Przedsiębiorca poświadcza za zgodność z oryginałem i przekazuje każdemu podmiotowi, który nabywa paliwo stałe, świadectwo jakości przechowuje, o którym mowa w ust. 1, przez okres 2 lat, licząc od dnia jego wystawienia.

Ponadto w art. 6d ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw uregulowano zakres przedmiotowy świadectwa jakości wskazując jego obligatoryjne elementy, którymi są:

- 1) oznaczenie przedsiębiorcy wystawiającego świadectwo jakości, jego siedziby i adresu;
- 2) numer identyfikacji podatkowej (NIP) przedsiębiorcy wystawiającego świadectwo jakości oraz numer identyfikacyjny w krajowym rejestrze urzędowym podmiotów gospodarki narodowej (REGON), jeżeli został nadany, albo numer identyfikacyjny w odpowiednim rejestrze państwa obcego;
- 3) indywidualny numer świadectwa jakości;
- 4) określenie rodzaju paliwa stałego, dla którego jest wystawiane świadectwo jakości;
- 5) wskazanie systemu certyfikacji lub innego dokumentu stanowiącego podstawę do uznania, że określony rodzaj paliwa stałego, dla którego jest wystawiane świadectwo jakości, spełnia wymagania jakościowe określone w przepisach wydanych na podstawie art. 3a ust. 2;
- 6) wskazanie wartości parametrów paliwa stałego, dla którego jest wystawiane świadectwo jakości, określonych w przepisach wydanych na podstawie art. 3a ust. 2;
- 7) informację o wymaganiach jakościowych dla paliwa stałego, dla którego jest wystawiane świadectwo jakości, określonych w przepisach wydanych na podstawie art. 3a ust. 2;
- 8) oświadczenie przedsiębiorcy wystawiającego świadectwo jakości, że paliwo stałe, dla którego jest wystawiane to świadectwo, spełnia wymagania jakościowe określone w przepisach wydanych na podstawie art. 3a ust. 2;
- 9) oznaczenie miejsca i datę wystawienia świadectwa jakości;
- 10) podpis przedsiębiorcy wystawiającego świadectwo jakości albo osoby uprawnionej do jego reprezentowania.

Należy także wskazać, że ustawodawca uwzględniając konieczność zapewnienia kompletności, jednolitości i czytelności wystawianych świadectw jakości w art. 6e ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw upoważnił Ministra właściwego do spraw energii, do określenia w drodze rozporządzenia wzoru świadectwa jakości. Na podstawie powyższego upoważnienia ustawowego Minister Energii w dniu 27 września 2018 r. wydał rozporządzenie w sprawie wzoru świadectwa jakości paliw stałych. Załącznik do rozporządzenia zawiera wzór świadectwa jakości, którego zakres przedmiotowy odpowiada ustawowym wymogom określonym w art. 6d. Dodatkowo wzór ten zawiera wskazówki dotyczące sposobu wypełniania świadectw jakości.

Z powołanych wyżej przepisów wynika, iż przedsiębiorcy wprowadzając do obrotu paliwo stałe przeznaczone do użycia w gospodarstwach domowych lub instalacjach spalania o nominalnej mocy cieplnej, o którym mowa w art. 1 ust. 2 pkt 1 i 2 ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw są obowiązani do wystawiania dokumentu potwierdzającego spełnienie przez paliwo stałe wymagań jakościowych określonych w przepisach szczególnych, zwanego świadectwem jakości. Przy czym zarówno zakres przedmiotowy świadectwa jakości oraz jego wzór zostały uregulowane w ustawie, oznacza to, że świadectwa jakości wystawiane przez przedsiębiorców winny być zgodne z tymi wymogami. Przedsiębiorcy w momencie wprowadzania paliw stałych do obrotu są również zobowiązani do przekazywania podmiotom nabywającym paliwo stałe, świadectw jakości,

a także do przechowywania ich przez okres 2 lat. Niedopełnienie obowiązku wynikającego z art. 6c ust. 1 ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw tj. wystawienia i przekazania kupującemu świadectwa jakości wprowadzanych do obrotu paliw stałych, w myśl art. 35a pkt 9 lit. a ww. ustawy podlega karze pieniężnej.

Organ odwoławczy opiera się na dowodach zebranych w toku toczącego się postępowania. Dowodami w tej sprawie są dokumenty, które Lubelski Wojewódzki Inspektor Inspekcji Handlowej postanowieniem z dnia 3 grudnia 2019 r. nr PU-16/2019 zaliczył w poczet materiału dowodowego:

- 1) Protokół kontroli nr PU.8361.312.2019 z dnia 29 października 2019 r.
- 2) Protokół przesłuchania strony z dnia 29 października 2019 r.
- 3) Protokół pobrania próbek paliwa stałego nr 000013 z dnia 29 października 2019 r.
- 4) Oświadczenie przedsiębiorcy dotyczące rodzaju paliw stałych oferowanych do sprzedaży w kontrolowanej jednostce w dniu 29 października 2019 r.
- 5) Oświadczenie przedsiębiorcy o sprzedaży paliwa stałego z przeznaczeniem do użycia dla gospodarstw domowych lub instalacji spalania o mocy cieplnej mniejszej niż 1 MW.
- 6) Oświadczenie przedsiębiorcy dotyczące pobrania próbek węgla kamiennego kostka z dnia 29 października 2019 r.
- 7) Oświadczenie dotyczące kategorii przedsiębiorcy z dnia 29 października 2019 r.
- 8) Sprawozdanie z badań próbki węgla kostka z dnia 7 listopada 2019 r.

Po ponownym przeprowadzeniu postępowania organ odwoławczy stwierdził, że ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego jednoznacznie wynika, że Strona w okresie od dnia 5 listopada 2018 r. do dnia kontroli tj. 29 października 2019 r. wprowadzając do obrotu paliwa stałe przeznaczone do użycia w gospodarstwach domowych lub instalacjach spalania o nominalnej mocy cieplnej poniżej 1 MW, nie wystawiała świadectw jakości. Niewątpliwym jest również, zgodnie z zeznaniami Strony, że w okresie od 5 listopada 2018 r. do 29 października 2019 r. każdy nabywca paliw stałych przeznaczonych do użycia w gospodarstwach domowych lub instalacjach spalania o nominalnej mocy cieplnej poniżej 1 MW otrzymywał kopię certyfikatu jakości wystawionego przez producenta lub dostawcę danego paliwa stałego. Poza sporem pozostaje także fakt, że pobrane w trakcie kontroli paliwo stałe tj. węgiel kamienny w sortymencie kostka po uwzględnieniu dopuszczalnych odchyleń, o których mowa w § 2 rozporządzenia Ministra Energii z dnia 27 września 2018 r. w sprawie wymagań jakościowych dla paliw stałych (Dz. U. z 2018 r. poz. 1890) spełniało wymagania jakościowe określone dla tego rodzaju paliwa stałego.

W świetle powyższego Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów stwierdził, że słuszne i zgodne ze stanem faktycznym było ustalenie organu I instancji, że Przedsiębiorca wprowadzając do obrotu paliwa stałe przeznaczone do użycia w gospodarstwach domowych lub instalacjach spalania o nominalnej mocy cieplnej poniżej 1 MW, o których mowa w art. 1 ust. 2 pkt 1 i 2 ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw, nie wystawiał świadectw jakości paliw stałych czym naruszył obowiązek wynikający z art. 6c ust. 1 ww. ustawy. Z treści przytoczonego uprzednio art. 35a pkt 9 lit. a ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw wynika, że podmiot, który w momencie wprowadzania do obrotu paliwa stałego, nie wystawia

świadczenia jakości, podlega karze pieniężnej. W związku z powyższym słuszna i zgodna z prawem była decyzja organu I instancji o nałożeniu na Stronę kary pieniężnej. Organ odwoławczy, po ponownym przeprowadzeniu postępowania stwierdził, że wysokość nałożonej kary pieniężnej jest zgodna z treścią art. 35c ust. 5 ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw, który stanowi, że wysokość kary pieniężnej wymierzanej w przypadkach, o których mowa w art. 35a pkt 9 i 10, wynosi:

- 1) od 10.000 zł do 25.000 zł – w przypadku gdy wartość wprowadzanego do obrotu paliwa stałego nie przekracza kwoty 200.000 zł,
- 2) od 25.001 zł do 100.000 zł – w przypadku gdy wartość wprowadzanego do obrotu paliwa stałego przekracza kwotę 200.000 zł.

Zgodnie z art. 35d ust. 4 ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw organ I instancji ustalając wysokość kar pieniężnych uwzględnia dotychczasową działalność przedsiębiorcy dokonującego naruszenia, wielkość obrotu z tej działalności lub wartość paliw stałych wprowadzonych do obrotu przez tego przedsiębiorcę w roku poprzedzającym rok przeprowadzenia kontroli. Lubelski Wojewódzki Inspektor Inspekcji Handlowej ustalając wysokość administracyjnej kary pieniężnej przyjął za podstawę wartość partii paliw stałych wprowadzanych do obrotu w momencie rozpoczęcia kontroli znajdujących się na terenie kontrolowanego składu węgla, która wynosiła [...] zł, oraz wartość paliw stałych wprowadzonych do obrotu w roku 2018, poprzedzającym rok kontroli, która zgodnie z oświadczeniem Strony wynosiła [...] zł brutto. W oparciu o powyższe ustalenia Lubelski Wojewódzki Inspektor Inspekcji Handlowej uznał, że zasadnym było nałożenie na Stronę kary w wysokości 10.000,00 zł, która zawiera się w przedziale wskazanym w art. 35c ust. 5 pkt 1 ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw. Organ odwoławczy rozpatrując ponownie sprawę uznał, że Lubelski Wojewódzki Inspektor Inspekcji Handlowej słusznie uwzględnił dotychczasową działalność przedsiębiorcy tj. fakt, że była to pierwsza kontrola dotycząca przestrzegania przepisów ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw. Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów przeprowadzając ponownie postępowanie uznał wymierzenie kary pieniężnej w wysokości 10.000,00 zł czyli w dolnej granicy zakresu przewidzianego przez ustawę za słuszne i zgodne z prawem. Bowiem zgodnie z art. 2 ust. 1 pkt 14a ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw wprowadzanie do obrotu paliw stałych oznacza sprzedaż lub inną formę zbycia paliw stałych na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, z przeznaczeniem do użycia w gospodarstwach domowych lub instalacjach spalania o nominalnej mocy cieplnej poniżej 1 MW, o którym mowa w art. 1 ust. 2 ww. ustawy. Strona niewątpliwie wprowadzała do obrotu ww. paliwa stałe w związku z czym, w myśl art. 6c ust. 1 ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw zobowiązana była do wystawienia dokumentu potwierdzającego spełnienie przez to paliwo wymagań jakościowych zwanego świadectwem jakości. Organ odwoławczy wskazuje, że zgodnie z art. 35a pkt 9 lit. a ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw karze pieniężnej podlega przedsiębiorca wprowadzający do obrotu paliwo stałe, który w momencie wprowadzania go do obrotu nie wystawia świadectwa jakości.

W odwołaniu Strona zarzuciła decyzji organu I instancji naruszenie:

- 1) przepisów prawa materialnego tj. art. 35a pkt 9 lit. a w zw. z art. 35c ust. 5 pkt 1 ustawy z dnia 25 sierpnia 2006 r. o systemie monitorowania i kontrolowania jakości

paliw (j.t. Dz. U. z 2019 r., poz. 660, z późn zm.), poprzez jego błędną wykładnię polegającą na przyjęciu, że obowiązek przedsiębiorcy wydawania świadectwa jakości nabywcom paliwa stałego, w sytuacji w której przedsiębiorca, wprowadzający do obrotu paliwo stałe, które nie podlegało mieszanii ani konfekcjonowaniu przez tego przedsiębiorcę, przez co dane dotyczące tego paliwa stałego zawarte w świadectwie wystawionym przez producenta paliwa stałego lub jego dostawcę, którego kopię przedsiębiorca wydaje nabywcom paliwa stałego, nie uległy zmianie, prowadzi do istotnego naruszenia interesów konsumentów;

- 2) przepisów postępowania administracyjnego tj. art. 189f § 1 pkt 1 Kpa poprzez jego niezastosowanie w przedmiotowej sprawie, mimo zaistnienia przesłanek do odstąpienia od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej, czyli znikomości wagi naruszenia obowiązku wydawania przez przedsiębiorcę świadectwa jakości paliwa stałego wobec braku istotnego naruszenia interesów konsumentów oraz zaniechania przez przedsiębiorcę naruszania powyższego obowiązku.

Przedsiębiorca wniósł o uchylenie zaskarżonej decyzji w całości i orzeczenie, co do istoty sprawy poprzez odstąpienie od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej i poprzestanie na pouczeniu.

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, po ponownym przeprowadzeniu postępowania stwierdził, że zarzut naruszenia przepisów prawa materialnego w postaci art. 35a pkt 9 lit. a w zw. z art. 35c ust. 5 pkt 1 ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw jest bezpodstawny i nie zasługuje na uwzględnienie. Przepis art. 35a ust. 9 lit. a stanowi, że karze pieniężnej podlega przedsiębiorca wprowadzający do obrotu paliwo stałe, który wbrew obowiązkowi nie wystawia świadectwa jakości. Natomiast obowiązek, o którym mowa w powyższym przepisie wynika z art. 6c ust. 1 ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw, stanowiącym, że w momencie wprowadzania do obrotu paliwa stałego, o którym mowa w art. 2 ust. 1 pkt 4a lit. a i b, wystawia dokument potwierdzający spełnienie przez paliwo stałe wymagań jakościowych określonych w przepisach wydanych na podstawie art. 3a ust. 2, zwany dalej „świadectwem jakości”. Z materiału dowodowego zgromadzonego w tej sprawie niewątpliwie wynika, że Strona wprowadzała do obrotu paliwa stałe, oraz że w momencie wprowadzania tych paliw do obrotu nie wystawiała świadectw jakości. Powyższe ustalenia nie były kwestionowane, co więcej Strona przyznaje to w swoich zeznaniach, a także w treści odwołania. Nie ulega wątpliwości również fakt, iż Strona jest przedsiębiorcą. W związku z powyższym należy stwierdzić, że w rozpatrywanej sprawie zaistniały przesłanki do nałożenia na Przedsiębiorcę kary pieniężnej, o której mowa w art. 35a ust. 9 lit a ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw. Nie budzi wątpliwości, że wysokość nałożonej kary pieniężnej mieści się w granicach przewidzianych w art. 35c ust. 5 pkt 1, a zatem jest zgodna z przepisami ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw. Obowiązek wystawienia świadectwa jakości paliw stałych ustawodawca powiązał z momentem wprowadzenia paliwa stałego do obrotu. Zdaniem organu II instancji oznacza to, że dla istnienia ww. obowiązku nie ma znaczenia fakt czy przedsiębiorca wprowadzający do obrotu dane paliwo stałe dokonał zmian jego właściwości fizycznych i chemicznych, czy też nie. W każdym przypadku przedsiębiorca wprowadzający do obrotu paliwo stałe jest zobowiązany do wystawienia świadectwa jakości. W sytuacji, gdy przedsiębiorca nie dokonuje zmian

parametrów jakościowych danego paliwa, wystawiając świadectwo jakości może posłużyć się dokumentem potwierdzającym parametry jakościowe otrzymanym od producenta lub dostawcy. Jednakże, należy wskazać, że żaden z przepisów ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw nie dopuszcza możliwości zastąpienia świadectwa jakości wystawianego przez danego przedsiębiorcę innym dokumentem, nawet takim, który stanowi dla tego przedsiębiorcy źródło informacji o wartościach parametrów jakościowych wprowadzanego do obrotu paliwa stałego. Natomiast przepis art. 6d ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw określa zakres przedmiotowy świadectwa jakości wskazując jego obligatoryjne elementy. Analiza treści tego przepisu prowadzi do wniosku, że posłużenie się przez Stronę certyfikatami jakości lub innymi dokumentami otrzymanymi od producentów bądź dostawców paliw stałych nie stanowiło wypełnienia ciężącego na niej obowiązku ustawowego. Bowiem żaden z tych dokumentów nie zawierał oznaczenia Strony jej siedziby i adresu ani jej numeru identyfikacji podatkowej (NIP) oraz numeru identyfikacyjnego w krajowym rejestrze urzędowym podmiotów gospodarki narodowej (REGON), ani oświadczenia Strony, że paliwo stałe, dla którego jest wystawiane to świadectwo, spełnia wymagania jakościowe określone w przepisach wydanych na podstawie art. 3a ust. 2. Treść przepisów nie pozostawia wątpliwości, że przedsiębiorca wprowadzający do obrotu paliwo stałe w momencie wprowadzania go do obrotu jest zobowiązany do wystawienia świadectwa jakości, zaś kopię tego dokumentu poświadczoną za zgodność z oryginałem jest zobowiązany przekazać każdemu podmiotowi, który nabywa paliwo stałe w myśl art. 6c ust. 2 ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw. Ustawowy obowiązek wystawienia przez przedsiębiorcę świadectwa jakości i posłużenia się wzorem wprowadzonym przez Ministra Energii wynika także z konieczności zapewnienia kompletności, jednolitości i czytelności wystawianych dokumentów.

Odnosząc się do zarzutu naruszenia przepisów postępowania administracyjnego art. 189f § 1 pkt 1 Kpa poprzez jego niezastosowanie, mimo zaistnienia przesłanek do odstąpienia od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej, czyli znikomości wagi naruszenia obowiązku wydawania przez przedsiębiorcę świadectwa jakości paliwa stałego wobec braku istotnego naruszenia interesów konsumentów oraz zaniechania przez przedsiębiorcę naruszania powyższego obowiązku. Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów stwierdził, że jest bezpodstawny i nie zasługuje na uwzględnienie. W pierwszej kolejności organ odwoławczy wskazuje, iż odpowiedzialność, o której mowa w art. 35a pkt 9 ma charakter obiektywny, nie jest zależna od zawinienia Strony, jej warunków osobistych czy ewentualnych korzyści, jest ona wynikiem zaistnienia stanu niezgodnego z prawem, tzw. deliktu administracyjnego. Ponadto w rozpatrywanej sprawie z treści przywołanych uprzednio przepisów art. 6c i art. 35a pkt 9 lit. a, ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw, wynika, że organ działa w ramach decyzji związanej. W związku z powyższym w kwestii możliwości odstąpienia od nałożenia kary pieniężnej w tej sprawie znajduje zastosowanie reguła kolizyjna, ustanowiona w art. 189a § 2 pkt 1 Kpa, zgodnie z którą w przypadku uregulowania w przepisach odrębnych - przesłanek wymiaru administracyjnej kary pieniężnej, przepisów Działu IVa Administracyjne kary pieniężne Kodeksu postępowania administracyjnego w tym zakresie nie stosuje się. Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie trafnie wskazał w swoim wyroku z dnia 11 lipca 2018 r. wydanym w sprawie o sygn. akt VIII SA/Wa 2015/18, że dyrektywy

wymiaru kar administracyjnych przewidziane w Kpa nie znajdują zastosowania w przypadku kar nakładanych decyzjami związanymi, czyli takimi, w stosunku, do których ustawodawca nakazuje stosować pewien jednoznaczny mechanizm – sankcji pieniężnej. Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów rozpatrując odwołanie Strony przeanalizował zgromadzony w sprawie materiał dowodowy pod kątem możliwości zastosowania art. 189f § 1 Kpa. Przepis ten wskazuje wprost, jakie podstawowe przesłanki muszą zostać łącznie spełnione, aby organ mógł odstąpić od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej i poprzestać na pouczeniu. Są to:

- 1) waga naruszenia prawa jest znikoma, a strona zaprzestała naruszania prawa lub
- 2) za to samo zachowanie prawomocną decyzją na stronę została uprzednio nałożona administracyjna kara pieniężna przez inny uprawniony organ administracji publicznej lub strona została prawomocnie ukarana za wykroczenie lub wykroczenie skarbowe, lub prawomocnie skazana za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe i uprzednia kara spełnia cele, dla których miałyby być nałożona administracyjna kara pieniężna.

Organ odwoławczy stwierdził, że zamierzonym efektem wprowadzenia obowiązku wystawiania świadectw jakości ma być uporządkowanie rynku paliw stałych i umożliwienie konsumentom zakupu paliw stałych spełniających wymagania jakościowe dla paliw przeznaczonych do sektora komunalno-bytowego oraz umożliwienie kupującemu uzyskania rzetelnej i wyczerpującej informacji na temat nabywanego produktu. Z powyższych względów w sytuacji gdy wymagane prawem świadectwa jakości paliw stałych nie były zgodne ze stanem faktycznym nie można mówić, o znikomej wadze naruszenia. Jak uprzednio wykazano przekazywanie nabywcom paliw stałych certyfikatów otrzymanych przez Stronę od producentów bądź dostawców paliw stałych nie wypełnia obowiązku, o którym mowa w art. 6c ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw. Na gruncie rozpatrywanej sprawy oznacza to, że nie spełniła się przesłanka znikomej wagi naruszenia prawa. Nie można też stwierdzić, że Strona zaprzestała naruszenia prawa, ponieważ działania w tym celu zostały podjęte w następstwie kontroli, która ujawniła naruszenie stanowiące podstawę nałożenia administracyjnej kary pieniężnej przez Lubelskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej. Analiza zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego wykazała, że na Stronę za to samo zachowanie tj. niewystawianie wymaganych prawem świadectw jakości paliwa stałego, w momencie wprowadzania go do obrotu nie została uprzednio nałożona przez inny uprawniony organ administracji publicznej prawomocną decyzją administracyjna kara pieniężna lub, że została ona prawomocnie ukarana za wykroczenie lub wykroczenie skarbowe, lub prawomocnie skazana za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe i uprzednia kara spełnia cele, dla których miałyby być nałożona administracyjna kara pieniężna. Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów rozpatrując odwołanie Strony uznał, że materiał dowodowy zgromadzony w sprawie nie zawiera żadnych przesłanek uzasadniających zastosowanie art. 189f ust. 1 ustawy z 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (j.t. Dz. U. z 2020 r., poz. 256), czyli do odstąpienia od nałożenia kary pieniężnej i zastosowania pouczenia.

W związku z powyższym, wymierzoną karę pieniężną należy wpłacić na rachunek Wojewódzkiego Inspektoratu Inspekcji Handlowej w Lublinie nr NBP O/O Lublin: 94 1010 1339 0006 4822 3100 0000 w terminie 14 dni od dnia, w którym decyzja o wymierzeniu kary stała się ostateczna.

Zgodnie z art. 189k § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (j.t. Dz. U. z 2020 r., poz. 256), na wniosek strony, w przypadkach uzasadnionych ważnym interesem publicznym lub ważnym interesem strony, może udzielić ulg w wykonaniu administracyjnej kary pieniężnej przez:

- 1) odroczenie terminu wykonania administracyjnej kary pieniężnej lub rozłożenie jej na raty;
- 2) odroczenie terminu wykonania zaległej administracyjnej kary pieniężnej lub rozłożenie jej na raty;
- 3) umorzenie administracyjnej kary pieniężnej w całości lub części;
- 4) umorzenie odsetek za zwłokę w całości lub części.

Zważywszy na przedstawione okoliczności należało postanowić, jak w sentencji. Decyzja niniejsza jest ostateczna w trybie postępowania administracyjnego.

Pouczenie

1. Decyzja jest ostateczna w toku instancji. W terminie 30 dni od jej doręczenia stronie przysługuje skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie. Skargę należy wnieść za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, Pl. Powstańców Warszawy 1, 00-950 Warszawa.
2. Od skarg wszczynających postępowanie przed sądem administracyjnym od strony skarżącej pobierana jest opłata, tzw. wpis stosunkowy, zależny od wysokości należności pieniężnej objętej zaskarżonym aktem i wynosi:
 - 1) do 10.000 zł - 4 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 100 zł;
 - 2) ponad 10.000 zł do 50.000 zł - 3 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 400 zł;
 - 3) ponad 50.000 zł do 100.000 zł - 2 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 1.500 zł;
 - 4) ponad 100.000 zł - 1 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 2.000 zł i nie więcej niż 100.000 zł.
3. W przypadku wniesienia od niniejszej decyzji skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, strona ma możliwość ubiegania się o przyznanie prawa pomocy. Prawo pomocy może być przyznane stronie na wniosek złożony przed wszczęciem postępowania lub w toku postępowania sądowo – administracyjnego. Wniosek ten jest wolny od opłat sądowych. Wniosek o przyznanie prawa pomocy należy złożyć do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie. Prawo pomocy obejmuje zwolnienie od kosztów sądowych oraz ustanowienia adwokata, radcy prawnego, doradcy podatkowego lub rzecznika patentowego.
4. W zakresie nieuregulowanym w ustawie do kar pieniężnych stosuje się odpowiednio przepisy Działu IVa ustawy z 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2020 r., poz. 256).

5. Na podstawie art. 15zżs ust. 1 pkt 6 ustawy z dnia 2 marca 2020 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych (Dz. U. z 2020 r., poz. 374, poz. 568) w okresie stanu zagrożenia epidemicznego lub stanu epidemii ogłoszonego z powodu COVID bieg terminów procesowych i sądowych w postępowaniach administracyjnych nie rozpoczyna się, a rozpoczęty ulega zawieszeniu na ten okres. Ponadto, zgodnie z art. 15zżs ust. 11 zaprzestanie czynności przez sąd, organ lub podmiot, prowadzące odpowiednio postępowanie lub kontrolę, w okresie stanu zagrożenia epidemicznego lub stanu epidemii ogłoszonego z powodu COVID nie może być podstawą wywodzenia środków prawnych dotyczących bezczynności, przewlekłości lub naruszenia prawa strony do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki.

Podstawa prawna pouczenia:

art. 52 § 1, art. 53 § 1, art. 54 § 1, art. 230, art. 243 § 1, art. 244 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2019 r., poz. 2325); § 2 ust. 6 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 16 grudnia 2003 r. w sprawie wysokości oraz szczegółowych zasad pobierania wpisu w postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. Nr 221, poz. 2193 z późn. zm.).

Z up. Prezesa
Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów
Anna Janiszewska
Dyrektor
Departamentu Inspekcji Handlowej
/podpisano elektronicznie/

Otrzymują:

- 1) [...]
- 2) [...]
- 3) a.a.